

N:o 91.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 10 maj 1899.
— — — — Andra Kammaren den 10 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen, i anledning af väckt motion om ändrade straffbestämmelser för brott, som omförmälas i 18 kap. 6 och 13 §§ strafflagen.

(Lagutskottets utlåtande n:o 37.)

Till Konungen.

Vid innevarande riksdag har enskild motionär väckt förslag om ändrade straffbestämmelser för brott, som omförmälas i 18 kap. 6 och 13 §§ strafflagen.

I likhet med motionären anser Riksdagen, att, för den händelse en embets- eller tjänstebefattnings rätta handhavande ställer särskilda kraf på innehafvarens sedliga vandel, det är befogadt att för afgörande af frågan, huruvida afsättning från embetet eller tjänsten skall å brottet följa, tillmäta sedlighetsbrotten större betydelse än öfriga brott.

Sådana särskilda kraf föreligga, enligt Riksdagens mening, i fråga om innehafvare af embets- och tjänstebefattning af sådan art, att den samma är att hänföra under de i 18 kap. 6 § 1 mom. gifna bestämmelser, således i fråga om religions- eller skollärare eller innehafvare af annan tjänstebefattning, hvilken innebär uppgift att såsom uppfostrare eller läromästare omhänderhafva ungdom till undervisning eller uppfostran. För att t. ex. en religions- eller skollärare skall rätt fylla sin uppgift, är det nemligen ej nog, att han besitter duglighet att bibringa undervisning; han måste ock i sin vandel verka såsom ett föredöme för de unga. Sedlighetsbrott, begånget af en lärare, bör därför, vid bedömande af lärarens lämplighet att vid sin befattning bibehållas, tilläggas väsentligt större vikt

än andra brott, hvilkas allmänna straffbarhet är densamma som sedlighetsbrottets.

Af dessa skäl anser Riksdagen, att lagen bör medgifva möjlighet att döma sådana embets- och tjenstemän, hvilkas befattningar kunna hänföras under de i 18 kap. 6 § 1 mom. gifna bestämmelser till afsättning äfven för brott enligt 18 kap. 13 §, ehuru straffet ej uppgår till straffarbete. Härvid torde emellertid icke böra fastställas en bestämd gräns på straffskalan, vid hvilken denna afsättningsmöjlighet skall inträda, utan det torde vara bäst att medgifva domstolarne full frihet att bedöma, huruvida i det särskilda fallet ett brott enligt 18 kap. 13 § är af beskaffenhet att ådagalägga en sådan embets- eller tjenstemans olämplighet för sin befattning samt att för sådan händelse döma till afsättning.

För brott enligt 18 kap. 6 § 1 mom. skall redan enligt nu gällande lagstiftning i regel dömas till straffarbete, hvarmed jemväl följer afsättning från embete eller tjenst. Men straffet kan likvisst stanna vid fängelse och den brottslige sålunda undgå att träffas af afsättningsbestämmelsen i 25 kap. 20 §. I öfverensstämmelse med det ofvan sagda och då det i berörda moment omförmälda brott, äfven der förmildrande omständigheter föreligga, synes Riksdagen innefatta ett afgörande bevis för brottslingens olämplighet att bibehållas vid tjenstebefattning af sådan art, som finnes i momentet åsyftad, anser Riksdagen lagändring erforderlig i syfte att förhindra, att en innehafvare af dylik befattning, som gjort sig skyldig till brott af i momentet omförmäld beskaffenhet, kan, ehuru allmänna meningen kräfver hans aflägsnande, qvarstå i utöfning af det embete eller tjenst, hvartill han genom brottet visat sig alldeles olämplig.

På grund af det anförda får Riksdagen alltså anhålla om framläggande af förslag till sådan ändring af gällande lagbestämmelser, hvarigenom kunde ernås, att, då religions- eller skollärare eller innehafvare af annan embets- eller tjenstebefattning, hvilken innebär uppgift att såsom uppfostrare eller läromästare omhänderhafva ungdom till undervisning eller uppfostran, gör sig skyldig till brott, som omförmäles uti sjetta eller trettonde § af 18 kap. strafflagen, under sådana förhållanden, att hans bibehållande vid embetet eller tjensten måste anses olämpligt, afsättning komme att i hvarje fall följa på den brottsliga gerningen.

Stockholm den 10 maj 1899.

Med undersätlig vördnad.
